

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.102 van 23 juni 2011
in de zaak A. 195.570/X-14.528.**

In zake : 1. Patrick DE SMET
 2. Ilse BOSSELOO
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Konstantijn Roelandt
 kantoor houdend te 1040 BRUSSEL
 Galliërslaan 33
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marc De Lat
 kantoor houdend te 9420 ERPE-MERE
 Gentsesteenweg 157

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christian Lemache
kantoor houdend te 3800 SINT-TRUIDEN
Tongersesteenweg 60
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 februari 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 1 december 2008 van de gewestelijk
stedenbouwkundig ambtenaar houdende afgifte aan het agentschap Wegen en
Verkeer Limburg van de stedenbouwkundige vergunning voor het herinrichten
doortocht Paal – N 29 op een perceel gelegen te Beringen, Beverlosesteenweg,
Diestersesteenweg, Mulderstraat, Paal-dorp, Paalsesteenweg,
Schrijnwerkersstraat en Stijn Streuvelsstraat, kadastraal bekend sectie B, nrs.
1182/b2, 1184/c, 1184/d, 1203/t, 1204/d, 1214/k, 1305/y2, 1310/z2, 1316/r,
1336/d en sectie D, nr. 671/v.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 203.792 van 7 mei 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 april 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Vercruysse, die loco advocaat Konstantijn Roelandt verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Christian Lemache verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een perceel gelegen te Beringen, kadastraal bekend sectie B, nr. 1336/d.

4. Op 19 juni 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient het agentschap Wegen en Verkeer Limburg bij de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar een aanvraag in tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het “uitvoeren van wegeniswerken en rioleringswerken op het grondgebied van de stad Beringen”. De werken omvatten “de heraanleg van de doortocht N29 in Paal (...), de Beverlosesteenweg (...), de Schrijnwerkerstraat, de Stijn Streuvelsstraat en de Mulderstraat (...)”. Ook de aansluitingen met enkele zijstraten maken deel uit van de werken.

Het voormelde perceel waarvan de verzoekende partijen eigenaar zijn, valt gedeeltelijk onder deze aanvraag.

5. Er wordt een openbaar onderzoek georganiseerd van 28 juni 2008 tot en met 28 juli 2008. Onder meer de verzoekende partijen dienen een bezwaarschrift in.

6. Tijdens de vergunningsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht, die alle gunstig of voorwaardelijk gunstig zijn.

7. Op 1 december 2008 verleent de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar de gevraagde vergunning.

Dit is het bestreden besluit.

8. Voor de realisatie van het project “doortocht Paal-N29” verleent de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,

Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand de stad Beringen op 24 december 2009 machtiging tot onteigening van onroerende goederen met toepassing van de spoedprocedure. Dit besluit wordt eveneens aangevochten met een annulatieberoep en een vordering tot schorsing. De vordering tot schorsing wordt verworpen bij arrest nr. 203.791 van 7 mei 2010. De afstand van het geding wordt vastgesteld bij arrest nr. 207.275 van 9 september 2010.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

9. In het verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij kennis namen van het bestaan van het bestreden besluit door een schrijven van de stad Beringen van 30 december 2009 waarbij hen het voormelde ministerieel besluit van 24 december 2009 houdende machtiging tot onteigening werd betekend. Samen met dit besluit werd een uittreksel uit de notulen van de gemeenteraad van de stad Beringen van 22 april 2009 betekend en in dit uittreksel wordt melding gemaakt van de vergunning van 1 december 2008.

10. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat het beroep laattijdig is ingesteld. De bestreden beslissing dateert van 1 december 2008 en tijdens het openbaar onderzoek, dat liep van 28 juni 2008 tot 28 juli 2008, dienden de verzoekende partijen een bezwaarschrift in. Wie bezwaar indient, kan zich vervolgens niet beperken tot het louter wachten op het ogenblik waarop de aanvrager of een derde hem informeert over het verder verloop van de vergunningsprocedure. De bezwaarindiener moet binnen een redelijke termijn het initiatief nemen om zelf informatie te verkrijgen, bijvoorbeeld via navraag of inzage. Een tijdsverloop van anderhalf jaar is geen redelijke termijn meer.

Bovendien blijkt uit de agenda van 22 april 2009 van de gemeenteraad van de stad Beringen dat er na de afgifte van de vergunning voor de herinrichtingswerken onderhandelingen inzake grondinnames werden opgestart met onder andere de verzoekende partijen, doch er kon geen akkoord worden bereikt. Zij wisten bijgevolg al voor 22 april 2009 dat de stedenbouwkundige vergunning verleend was.

Ook de machtiging tot onteigening werd voorafgegaan door een openbaar onderzoek en zelfs door een individuele aanschrijving van de verzoekende partijen. De doortocht die als “werk” conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 mei 1870 houdende vereenvoudiging van de administratieve formaliteiten inzake onteigening ten algemenen nutte de basis vormde van de onteigening werd uiteraard geconditioneerd door de stedenbouwkundige vergunning van 1 december 2008. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen pas zestig dagen voor het indienen van het verzoekschrift kennis hadden van het bestreden besluit. Alleszins kan niet worden aangenomen dat zij pas op dat ogenblik die kennis behoorden te hebben.

11. De bestreden stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend te worden, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moeten worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij in de mogelijkheid is kennis te nemen van de bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse worden gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van de administratieve beslissingen te lang onzeker blijft en dat aan het voormelde artikel 4 van de procedureregeling ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de bouwheer én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengen met zich mee dat degene die meent te worden benadeeld

door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Eens die redelijke termijn is verstreken, neemt de termijn van zestig dagen om een annulatieberoep in te dienen een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

12. Bij aangetekend schrijven van 19 februari 2010 stellen de verzoekende partijen een annulatieberoep in tegen het thans bestreden besluit. Dit is binnen zestig dagen nadat zij bij schrijven van 30 december 2009 kennis hebben gekregen van het bestaan van deze vergunning.

De verwerende partij brengt geen bewijskrachtige gegevens bij die aannemelijk maken dat de verzoekende partijen meer dan zestig dagen voor het indienen van het beroep wisten of konden weten dat de vergunning was verleend.

In zoverre de verwerende partij verwijst naar de agenda van 22 april 2009 van de gemeenteraad van de stad Beringen, staat daarin het volgende te lezen:

“03 Doortocht Paal. Principebeslissing tot het instellen van de procedure van de onteigening bij hoogdringendheid.

Ten behoeve van de herinrichtingswerken in het kader van Doortocht Paal dienen langs de Beverlosesteenweg twee beperkte grondinnames te gebeuren. In één dossier is niet tot een minnelijke schikking met de eigenaar gekomen; met name de inname van een deel van het perceel kadastraal gekend 2de afdeling sectie B nr. 1336D/ex (in te nemen 83ca). De gemeenteraad neemt de principebeslissing om over te gaan tot de onteigening bij hoogdringendheid”.

Het loutere feit dat er “na de vergunning van de herinrichtingswerken onderhandelingen inzake grondinnames werden opgestart” met onder andere de verzoekende partijen, bewijst niet dat zij “al van voor 22.04.2009” wisten dat de stedenbouwkundige vergunning was verleend.

Voorts verplicht de loutere deelname van de verzoekende partijen aan het openbaar onderzoek, zoals de verzoekende partijen aanvoeren in de memorie van wederantwoord, hen er niet toe zich op regelmatige tijdstippen naar het stadhuis te begeven om te informeren of de vergunning voor de geplande bouwwerken intussen reeds is verleend of niet.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoekende partijen voeren in een enig middel het volgende aan:

“4.1 Eerste middel : Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de voorschriften van de verkavelingsvergunning 143/V/109, goedgekeurd bij besluit van 22 juni 1966;

4.4.1 Wettelijke bepalingen

M.b.t. het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de rechtsleer gesteld :

‘De norm van de zorgvuldigheid dient bij voorkeur gereserveerd te blijven tot de zorgvuldige voorbereiding van overheidsbesluiten. Herleid tot dit werkingsveld slaat de norm op het zorgvuldig verzamelen van gegevens, het zorgvuldig gebruik van adviezen en het horen of het plegen van overleg met betrokkenen. Het bestuur moet volledig zijn ingelicht over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden.’ (...).

De materiële motiveringsplicht wordt in bepaalde rechtsleer als volgt toegelicht :

‘Het gebrek aan draagkracht van de motivering kan ook voortvloeien uit een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag dienen voor de beslissing. De relevante feiten, waarop de overheid haar beslissing baseert, moeten vanzelfsprekend bestaan en juist zijn.’ (...).

4.4.2 Toelichting

Eerste onderdeel

De met het bestreden besluit afgeleverde stedenbouwkundige vergunning tot het aanleggen van wegen heeft o.a. betrekking op het perceel met als kadastrale omschrijving 2^e Sectie, Afdeling B, nr. 1336D.

Meer in het bijzonder zal ter hoogte van dit perceel een ‘haakse aansluiting’ voorzien worden op de Meelbergstraat.

In het bestreden (besluit) wordt er echter aan voorbijgegaan dat dit perceel gelegen is in de goedgekeurde niet-vervallen verkaveling 143/V/109 (...).

In de rechtspraak wordt gesteld dat een verkavelingsvergunning ‘quasi’ een verordenende of reglementaire waarde heeft (...).

Bij de aflevering van een stedenbouwkundige vergunning moeten de verkavelingsvoorschriften gerespecteerd worden (...).

De aanleg van openbare wegenis strijdt met de vigerende verkavelingsvoorschriften en het verkavelingsplan (...).

Het bestreden besluit steunt dan ook op de onjuiste premisse dat de aanvraag in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften, zodat het genomen is met schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat bij de bestreden besluitvorming zomaar werd voorbijgegaan aan de goedgekeurde niet-vervallen verkaveling 143/V/109, komt vast te staan dat het geenszins gesteund is op een zorgvuldige feitenvinding.

Tweede onderdeel

Bovendien steunt het bouwplan op een onjuiste weergave van de bestaande (...) toestand. In het bouwplan worden immers dezelfde fouten begaan als in (het) onteigeningsplan (...), of omgekeerd aangezien dit allicht integraal steunt op het bouwplan.

Zowel de afmetingen, alsook de inplanting van de apotheek op het perceel 1336E t.o.v. de rooilijn is volstrekt onjuist. Volgens dit plan is de gevelbreedte van het gebouw van de apotheek 15,75 meter, terwijl de gevelbreedte in werkelijkheid 19,30 meter bedraagt volgens het oorspronkelijk verkavelingsplan (...). Als men de bouwlijn op het oorspronkelijke verkavelingsplan doortrekt tot het snijpunt met de bocht in de Veldstraat, dan heeft men een lengte van 13,20 meter. Doet men hetzelfde op het innemingsplan van Grontmij dan heeft men een lengte van 10,50 meter. Daarenboven klopt de inplanting van de rooilijn t.o.v. de bouwlijn niet, vergeleken met het oorspronkelijke verkavelingsplan. Er is bij weten van verzoekende partijen nooit een aanvraag ingediend - laat staan goedgekeurd - om de rooilijn kant Beverlosesteenweg te verplaatsen.

Uit de vaststellingen van Ing. Landmeter Gunter Bogaert (...) blijkt dat tussen de volgens het onteigeningsplan te onteigenen zone (blauwe arcering) en de hoek Beverlosesteenweg-Veldstraat, een strook ligt die niet in de onteigening werd opgenomen maar wel behoort tot het perceel van verzoekende partijen. Blijkbaar werd het te onteigenen gedeelte te ver opgeschoven naar het perceel met kadastraal nummer 1336E.

Bijgevolg gaat het bestreden besluit uit van de verkeerde premisse dat de aanvraag valt binnen de perimeter van de zone die wordt onteigend. Dat is geenszins het geval.

Het bestreden besluit steunt op een onzorgvuldige feitenvinding en is genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Bijgevolg kan op de volgens het onteigeningsplan in te nemen strook, onmogelijk een ‘haakse aansluiting’ worden voorzien op de Meelbergstraat. Bovendien gaat het bouwplan, dat identiek is aan het onteigeningsplan, uit van

Het eerste middel is ernstig”.

14. De verwerende partij repliceert, wat het eerste middelonderdeel betreft, vooreerst dat een middel slechts ontvankelijk is in de mate waarin het duidelijk en nauwkeurig werd geformuleerd en dat het aan de verzoekende partijen toekomt de specifieke verkavelingsvoorschriften waarmee zij het bestreden besluit strijdig achten, aan te duiden en de strijdigheid te bewijzen in het verzoekschrift.

Bovendien gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit artikel 192 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO). Overeenkomstig dit artikel is de verkavelingsvergunning voor wat betreft het lot 1 van de verkaveling, zijnde het perceel nr. 1336/d, vervallen, nu dit perceel niet is bebouwd. De verzoekende partijen weerleggen het vermoeden van verval niet in het verzoekschrift. Het is dan ook niet bewezen dat het bestreden besluit de verkavelingsvergunning zou schenden.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, is de bestaande toestand wel degelijk correct weergegeven op de vergunde plannen.

Bovendien zijn de verzoekende partijen geen eigenaar van het perceel nr. 1336/e, maar van het perceel nr. 1336/d, zodat zij op de weergave van het perceel nr. 1336/e geen eigen belang kunnen enten.

Verder viseren de verzoekende partijen met hun kritiek grotendeels het onteigeningsplan en het onteigeningsbesluit, die evenwel niet het voorwerp van het onderhavige beroep uitmaken. De kritiek richt zich dus niet op het bestreden besluit.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

15. De verzoekende partijen repliceren in de memorie van wederantwoord met betrekking tot het eerste middelonderdeel dat uit het kadastraal plan blijkt dat er steeds een huis op het perceel nr. 1336/d heeft gestaan, zodat van een “onbebouwd perceel” geen sprake is. De verwerende partij brengt overigens geen proces-verbaal van vervallenverklaring van de verkavelingsvergunning bij. De verkaveling is geenszins vervallen.

In de laatste memorie voegen zij daar nog aan toe dat de sanctie van artikel 192, § 2 DRO veronderstelt dat de stad een bericht heeft aangeplakt

dat stelt dat de eigenaars van niet-bebouwde kavels zich moeten melden. Dit bewijs wordt niet geleverd.

Bovendien neemt het feit dat er in het verkavelingsplan vermeld wordt dat er een “gebouw voor afbraak” op het lot 1 stond, niet weg “dat er op het perceel effectief ‘bebouwing’ was”. De stad Beringen heeft dit ook steeds zo geïnterpreteerd, zoals blijkt uit de gemeenteraadsbeslissing van 15 juni 2009, waarin de verzoekende partijen worden verzocht een aanvraag tot verkavelingswijziging in te dienen en waarin wordt verwezen naar de verkavelingsvergunning.

Beoordeling

Eerste onderdeel

16. Artikel 192, § 2 DRO luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als volgt:

“§ 2. Tot het in artikel 191, § 1, derde lid, 4°, vermelde deel van het vergunningenregister volledig is opgemaakt door de gemeente en goedgekeurd door de gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar, bestaat er een vermoeden dat een verkavelingsvergunning voor een niet-bebouwd deel van een verkaveling die dateert van voor 22 december 1970, vervallen is. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar neemt een beslissing over dit deel van het vergunningenregister binnen 60 dagen nadat de gemeente hem daarom verzocht heeft.

In elke gemeente wordt een bericht aangeplakt dat de eigenaars van een niet-bebouwde kavel of meerdere niet-bebouwde kavels in vergunde niet-vervallen verkavelingen die dateren van voor 22 december 1970, oproept om zich te melden bij het college van burgemeester en schepenen. De Vlaamse regering neemt de nodige maatregelen om te zorgen voor de onmiddellijke aanplakking na de inwerkingtreding van dit decreet en voor een bericht in ten minste drie dagbladen die in het Vlaamse Gewest worden verspreid.

Als geen enkele eigenaar van een onbebouwde kavel zich gemeld heeft bij het college van burgemeester en schepenen binnen een termijn van 90 dagen na 1 mei 2000, dan is de verkavelingsvergunning voor de onbebouwde kavel of kavels definitief vervallen.

Als een eigenaar zich bij het college van burgemeester en schepenen binnen een termijn van 90 dagen na 1 mei 2000 gemeld heeft, dan gaat het college van burgemeester en schepenen na of de verkavelingsvergunning niet reeds vervallen is met toepassing van de regeling, opgenomen in punt 12 van bijlage 2, ‘Niet in de coördinatie opgenomen bepalingen :

wijzigings-, overgangs- en opheffingsbepalingen, alsmede reeds voorbijgestreefde bepalingen’, gevoegd bij het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot coördinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. Alleen als de verkavelingsvergunning nog niet vervallen is, worden alle onbebouwde kavels opgenomen in het vergunningenregister”.

17. Onder een “onbebouwde kavel” in de zin van de voormelde bepaling moet een kavel worden begrepen waarvoor de in de verkavelingsvergunning voorziene woningbouw niet is gerealiseerd.

18. Uit de door de verzoekende partijen bij het verzoekschrift gevoegde verkavelingsvergunning van 22 juni 1966, meer bepaald uit artikel 7 van de “biezonderheden” bij de stedenbouwkundige voorschriften, blijkt dat de bestemming van de percelen gelegen binnen deze verkaveling bestaat uit “a) Residentieel gebruik en/of handelshuizen” en “b) Alleenstaande gebouwen”.

Uit het verkavelingsplan, opgemeten en opgesteld door een landmeter-expert en bijgebracht door de verwerende partij, blijkt dat onder meer het lot 1 bestemd is voor “gesloten bebouwing met 2 verdiepingen”.

19. In zoverre de verwerende partij stelt dat het lot 1 van de verkaveling niet bebouwd is, wordt het tegendeel door de verzoekende partijen niet genoegzaam aangetoond. Zij stellen wel dat er op het perceel een huis “heeft gestaan” en dat er “effectief ‘bebouwing’ was”, maar het blijkt niet dat er op het perceel van de verzoekende partijen een bouwwerk werd opgericht op basis van de verkavelingsvergunning. Uit het verkavelingsplan blijkt dat er op het perceel van de verzoekende partijen een “gebouw voor afbraak” staat, maar dit kan niet als bebouwing in de zin van artikel 192, § 2 DRO worden beschouwd, vermits het blijkbaar net de bedoeling was deze bebouwing te verwijderen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, betreft het lot 1 uit de betreffende verkaveling wel degelijk een “onbebouwde kavel” in de zin van artikel 192, § 2 DRO.

20. De verkavelingsvergunning waarvan de schending van de stedenbouwkundige voorschriften wordt aangevoerd, is afgegeven op 22 juni

1966. Zij is aldus krachtens artikel 192, § 2 DRO voor de onbebouwde kavels ervan definitief vervallen tenzij de eigenaar van een zodanige kavel zich bij het college van burgemeester en schepenen heeft gemeld binnen de termijn van negentig dagen na 1 mei 2000. Gelet op het wettelijk vermoeden van verval van de verkavelingsvergunning, komt het de verzoekende partijen toe aan te tonen dat de betrokken verkavelingsvergunning niet is vervallen. Te dezen tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verkavelingsvergunning waarop de verzoekende partijen zich beroepen uit kracht van de wet is vervallen.

De omstandigheid dat de verwerende partij geen proces-verbaal van vervallenverklaring van de verkavelingsvergunning bijbrengt, vermag daar geen afbreuk aan te doen. Het opstellen van een dergelijk proces-verbaal wordt immers niet vereist door artikel 192, § 2 DRO.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Tweede onderdeel

21. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat op het bouwplan “zowel de afmetingen, alsook de inplanting van de apotheek op het perceel 1336E” niet kloppen, dient te worden vastgesteld dat zij geen eigenaar zijn van het perceel nr. 1336/e, maar van het perceel nr. 1336/d, zodat zij op dat punt geen belang hebben bij het middel.

22. Voor het overige houdt het middel in essentie kritiek in op het onteigeningsplan, waarin fouten zouden zijn geslopen. Het onteigeningsbesluit van 24 december 2009 en het daarbij horende onteigeningsplan vormen evenwel niet het voorwerp van het voorliggende beroep, zodat het middelonderdeel op dat punt onontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens